

متن پرسش

سلام و انوارالهی بر شما استاد گرامی: چرا بعد از فوت افراد، اکثراً اینطور هستیم که خوبی های متوفی برامون پررنگ میشه؟ حتی از خیلی از خطاهای فرد خبر داریم اما غالباً حالمون اینطور میشه که از اونا چشم پوشی می‌کنیم یا به نظرمون خطای بزرگی نیما، یا می‌گیم شاید اصلاً این کارونکرده و من سوء برداشت داشتم. این حس و حال از دلسوزی نسبت به از دست دادن شخص هستش یا با فوت شخص در تکوینی خاص قرار می‌گیریم؟ یا دلیل دیگه ای داره؟ و چرا نمی‌تونیم این حس و حال رو نسبت به افراد، در زمان زنده بودن داشته باشیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم. نکته مهمی است از آن جهت که شخصیت افراد را باید در وسعتی بیشتر از محدوده انتخاب‌های جزئی آنها مد نظر داشت و به کلیت اراده و شخصیت آنها نظر نمود. امری که با رحلت افراد مد نظر می‌آید. و همان‌طور که می‌فرمایید خوب است در مورد افراد این‌طور فکر کنیم تا مرز انسان‌هایی که حقیقتاً در شخصیت خود فاسدند را از مرز انسان‌هایی که بعضاً خطاهایی از آنها عادتاً سر می‌زند، تفکیک کنیم. موفق باشید